

«Αυτό» ήταν ωραίο

«Ο Βυσσινόκηπος» του Άντον Τσέχωφ από την Open Arts. Σκηνοθεσία: Αθηνά Κάσιου. Σκηνικά & Κοστούμια: Λύδια Μανδρίδου και Μαρίνα Χατζηηλουκά. Σχεδιασμός φωτισμών: Γιώργος Τριλιλίδης και Κυριάκος Πολίτης. Μουσική και Σχεδιασμός ήχου: Αντώνης Αντωνίου. Παίζουν: Προκόπης Αγαθοκλέους, Δημήτρης Αντωνίου, Άντρια Ζένιου, Νεκτάριος Θεοδώρου, Λένα Κάσιου, Βαλεντίνος Κόκκινος, Μάριος Κωνσταντίνου, Μαρίνα Μανδρά, Αλέξανδρος Παρίσης, Πολυξένη Σάββα, Μαριλέν Σαϊτή, Λένια Σορόκου, Στέλλα Φυρογέννη.

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski
@phileleftheros.com

Είναι το τρίτο στη σειρά σημείωμα που ξεκινώ με όσα άκουσα ή και κρυφάκουσα από τους συνθεατές μου στις παραστάσεις στις οποίες αναφέρομαι. Στις συζητήσεις μεταξύ αυτών που έχουν δει την παραγωγή της Open Arts κυριαρχεί ένα ερώτημα που μέχρι να απαντηθεί, μπλοκάρει την παρακάτω εκφορά και ανταλλαγή απόψεων. Ένα ερώτημα που διχάζει τον κόσμο σε δύο στρατόπεδα, το 'να λέγεται «Αυτό δεν είναι Τσέχωφ», τ' άλλο «Αυτό κι αν είναι Τσέχωφ». Μερικοί χοντραίνουν την κουβέντα, «Αυτό δεν είναι θέατρο»/ «Αυτό κι αν είναι...». Θα ήθελα να μην ενταχθώ σε κανένα από τα στρατόπεδα. «Αυτό» ήταν ωραίο. Η νοσταλγία είναι κολλητική. Το «Τίβολ» δεν με αφορά, σε άλλα τρενάκια καθόμουν, άλλες γιορτές έγιναν στάχτη των δικών μου αναμνήσεων. Αλλά όπως η Αθηνά Κάσιου έκανε το «Τίβολ» τη δική της μεταφορά του τσεχωφικού γλυκόπικρου συμβόλου, του πολύτιμου χαμένου βυσσινόκηπου, έτσι κι εγώ κατάφερα να μετάσχω στη λειτουργία της νοσταλγίας και της συνειδητοποίησης της απώλειας που στήθηκε στο χορταρισμένο λούνα παρκ. «Amarcord»...

Εδώ και ένα αιώνα οι σκηνοθέτες γυρίζουν τα κείμενα του Τσέχωφ προς τον εαυτό τους και συνεπώς προς τους θεατές των παραστάσεών τους μ' εκείνη την πτυχή που συγγενεύει περισσότερο με τη δική τους κοσμοαντίληψη, αναπαράγουν εκείνες τις μελωδίες που συλλαμβάνονται καλύτερα από τα δικά τους αισθητήρια όργανα. Ως θεατής πολλών τσεχωφικών παραγωγών προτιμούσα εκείνες όπου μέσα στο φωτισμένο πλαίσιο της σκηνής γελούσαν και έκλαιγαν άνθρωποι πιο αληθινοί από τους γύρω μου, όπου σπηνόταν ένα λεπτό δίχτυο ανθρώπινων σχέσεων, όπου σημασία είχαν τα ημίτονα και οι αποχρώσεις, όπου η παραμικρή δράση του ενός προσώπου προκαλούσε την αντίδραση των γύρω του. Στην παράσταση της Αθηνάς Κάσιου τα πρόσωπα του έργου τρέχουν, κυνηγιούνται, διανύουν μεγάλες αποστάσεις, κάνουν αγώνες με αυτοκινητάκια, πετούν με αεροπλανάκια, ταξιδεύουν με τρενάκια. Φωνάζουν, αλλιώς δε θ' ακούγονται. Υπερβάλλουν υποκριτικά, καθώς πρέπει να φαίνεται

στους σκορπισμένους θεατές τι ακριβώς παίζουν εκείνη τη στιγμή. Ο συνδεδετικός ιστός σκίζεται... Αλλά κοιτάξτε, οι φιγούρες είναι καλά φτιαγμένες. Η Στέλλα Φυρογέννη φτιάχνει την Λιουμπόβ Ανδρέεβνα ανέμελη και δυστυχισμένη, καλή και ωραία, αλλά χωρίς την παραμικρή πρακτική φλέβα. Ο Βαλεντίνος Κόκκινος δε χρειάζεται ερμάρι για να πει το μονόλογό του, το «πρώην» παιχνίδι στο οποίο απευθύνεται ταιριάζει στον ήρωα του που δεν κατάφερε να μεγαλώσει. Η Μαρίνα Μανδρά, η Άντρια Ζένιου, ο Αλέξανδρος Παρίσης, ο Νεκτάριος Θεοδώρου, ο Προκόπης Αγαθοκλέους, ο Μάριος Κωνσταντίνου έχουν δημιουργήσει ευανάγνωστες μορφές. Απλώς οι φιγούρες τους έχουν δραπετεύσει από το ενιαίο πλαίσιο. Κάτι όπως στον παλιό «Καραγκιόζη Εκτός», που συνσκηνοθέτησε η Κάσιου... Θεωρώ ότι τα περιγράμματα των ρόλων της Μαριλέν Σαϊτή, του Δημήτρη Κωνσταντίνου, της Λένας Κάσιου βγήκαν πιο θολά.

Δεν ανέφερα τον Φιρς της Λένιας Σορόκου, η υποκριτική τόλμη της οποίας και η ακόρεστη δίψα για (ακόμα πιο πολύ) θέατρο προκαλούν βαθύ σεβασμό. Απλώς ο ρόλος αυτός διπλασιάστηκε στην παράσταση. Όταν όλα τέλειωσαν κι εμείς φεύγαμε, ο ιδιοκτήτης του πρώην πιά «Τίβολ» έμεινε εκεί...

«BLAME IT ON ME»

Από την ομάδα Nothing to declare. Ιδέα/Σκηνοθεσία/Δραματουργική επεξεργασία: Αλέξης Βασιλείου. Κείμενο: Αλέξης Βασιλείου, Ανδρέας Μακρής, Άννα Μανουκιάν, Σωσώ Χατζημανώλη, Benedicte Noyer. Ερμηνεύουν: Ανδρέας Μακρής, Άννα Μανουκιάν, Σωσώ Χατζημανώλη, Benedicte Noyer

Στο Φυτώριο Εικαστικής Καλλιέργειας στο Δημοτικό Κήπο ένας από τους τοίχους είναι γυάλινος, το μέσα ενώνεται με το έξω, ο

εξωτερικός φωτισμός (Καρολίνα Σύρου) κάνει το κομμάτι της φύσης μεταφυσικό. Η κάμερα αρπάζει τους θεατές καθώς μπαίνουν και προβάλλει την εικόνα τους στις οθόνες. Στην αρχή αυτά τα πρώτα στοιχεία της παράστασης σε κάνουν να νιώθεις ελαφριά ανασφάλεια, μετά αντιλαμβάνεσαι ότι ο δρόμος που σου προτείνει να διανύσεις η ομάδα του Αλέξη Βασιλείου πάει πολύ πιο πέρα από την ανασφάλεια. Οι τέσσερις περφόρμερς προσπαθούν να αφαιρέσουν όλα τα ασφαλή περιτυλίγματα των ανθρώπινων σωμάτων, ψυχών και συναισθημάτων, να προχωρήσουν στα πεδία της απαγορευμένης ειλικρίνειας μέσω επινοημένου κειμένου, να χρησιμοποιήσουν τα προσωπικά τους βιώματα, φοβίες, επιθυμίες ως σκαλοπάτια της κατάβασης προς την ντροπή. Ο Βασιλείου ερμηνεύει την έννοια της ντροπής ως έσχατη αλήθεια. Η θεατρική φόρμα σπάει, η χρήση της κάμερας και η συνεχής προβολή των δρώμενων (Ευριπίδης Δίκαιος) δημιουργεί την ατμόσφαιρα του ντοκιμαντέρ, οι συνηθισμένες θεατρικές συμβάσεις αίρονται, τα όρια του ρόλου και της προσωπικότητας του ερμηνευτή εξαφανίζονται, οι θεατές εμπλέκονται σε διαδραστική επαφή με τους ερμηνευτές. Το μετατρεμμένο σε θέαμα πείραμα παθιασμένης αυτογνωσίας εντυπωσιάζει.